

disse Forhandlinger — som det sikkert vil være rigtigt paa ny at komme indgaaende tilbage til i det Udvalg, der vil blive nedsat — ender med, at Administrationskommissionen fastslaar, at den Ordning, der er gennemført med Hensyn til nogen Sammendragning af Grænsegendarmeriets og Statspolitiets Forretninger, idet det fulde Tilsyn, herunder ogsaa Paskontrollen ved de sekundære Veje over Grænsen, er overdraget Grænsegendarmeriet, efter de Kommissionen meddelte Oplysninger har virket fuldt tilfredsstillende, og Kommissionen henstiller aldeles enstemmigt, at denne Udvikling søges ført videre.

Der er i det foreliggende Lovforslag, saa vidt det kan ses, ikke taget nogen som helst Stilling til denne Henstilling fra Administrationskommissionens Side, og jeg tror, man vil kunne faa en betydelig Besparelse og Simplificering ved her at fortsætte ad den Vej, der blev betraadt i 1922—23, ved nogen Sammenlægning af de to Tjenestegrenes Forretninger. Naar man ser paa hele Lovforslaget ud fra de særlige Forhold i Grænseegnene, forekommer det mig, at det alt overskyggende Synspunkt her ikke maa være den noget større eller noget mindre Besparelse; man maa her ikke glemme at tage et Hensyn, som vejer tungt til, og det er efter min Formening Hensynet til Tilliden til Stabiliteten i dansk Administration og Lovgivning. Vi indførte i 1923 i den nugældende Lov en Bestemmelse om, at Reduktionen skulde foretages successivt, og mange har indrettet sig i Tillid til det Tilsagn, som denne Bestemmelse indeholdt. Jeg vil haabe, at Forslaget paa sin fortsatte Gang gennem Tinget maa faa en saadan Skikkelse, at Tilliden til Stabiliteten i dansk Administration og Lovgivning i selve Grænseegnene ikke skal lide Skade.

Willesen: Da det ikke drejer sig om fuldstændig Ophævelse af en Institution, men kun om Reduktion af overflødige Tjenestemænd, og da Staten har paataget sig moralsk Ansvar overfor disse, forekommer det os, at den af Regeringen foreslaaede Fremgangsmaade maa betegnes som for haardhændet, og vi kan i det store og hele slutte os til de Betragtninger, der er blevet fremsat om, at Reduktionen hovedsagelig bør ske ved Tjenesteledighed. Men kunde det ikke tænkes, at denne Reduktion kunde fremskyndes lidt, at man maaske ansatte disse Mennesker fra Grænsegendarmeriet andetsteds, i andre

Administrationsgrene, naar der blev Stillinger ledige, som kunde egne sig for dem, saaledes at man fremmede Reduktionen, uden at det blev nødvendigt at gaa saa haardhændet til Værks som efter Lovforslaget?

J. P. Nielsen: Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord om dette Lovforslag. Jeg bor selv og har i hele Tiden siden den nugældende Lovs Vedtagelse boet lige i Grænseomraadet, og jeg tror, at hvis den højtærede Finansminister havde kendt Konsekvenserne af sit Forslag i den Form, det har faaet, vilde han ikke have fremsat det, for det vilde efter min Mening virke overordentlig skadeligt. Det er jo ikke helt almindeligt, at man fra Statens Side træffer Foranstaltninger, der betyder, at 50 Familier ruineres fuldstændig i Løbet af en 3 Maaneders Tid. Man forstaar ikke dernede i Grænsedistriktet, at paa en Tid, hvor man fra dansk Side gør alt, hvad der kan gøres, hvor man agiterer over hele Landet for at støtte danske Hjem, kommer man her og sletter med et Pennestrøg et halvt Hundrede danske Hjem lige op ad vor sydlige Grænse ud af Tilværelsen. Der er Tale om 109 Personer, hvoraf de 50 skal afskediges den 30. Juni og 59 i Løbet af 2 Aar. Af disse har 31 bygget sig mindre Huse nede ved Grænsen. De, der var med, da Loven om Grænsegendarmeriet skulde revideres efter Grænseflytningen, husker sikkert, at Grænsegendarmerne den Gang anmodede Staten om en lille Erstatning; de havde ogsaa bygget sig egne Huse ved den danske Grænse, og da Grænsen blev flyttet, maatte de forlade disse og maatte kaste dem ud paa Markedet og sælge dem til Spotpris; men de fik ingen Erstatning. Nu gentager det samme sig, og ikke just blandt selve Grænsegendarmerne, men i hele Befolkningen dernede lyder det som et Omkvæd: naar nu Staten har afskediget jer og I staar der med jeres Huse, gaa saa til Vogelgesang og lad ham købe dem, det ene svarer til det andet. Der er en vis, lad mig sige ondskafuld Ironi i det — det ærede Medlem Hr. Holger Andersen var inde paa noget af det samme —, og det vækker Mistillid til dansk Administration, naar der sker den Slags Ting; det kommer til at hæve sig for Danmark, hvis man bliver ved paa den Maade. Thi det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde, at i 1921 ansattes disse Folk fast i Statens Tjeneste, og i 1923, da Loven var vedtaget i sin endelige Skikkelse, kunde de fuldt ud